

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Η Θεοτόκος μας χαρίζει την ουράνια δρόσο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μήνυμα Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Ακολουθία των Δ΄ Χαιρετισμών:

«Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὄν Γεδεών, Παρθένε, προεθεάσατο».

Τό θαῦμα αὐτό, τοῦ πόκου, μάς τό ἀναφέρει τό βιβλίον τῶν Κριτῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Κριτ. 6, 36-40). Ὁ κριτής Γεδεών, θέλοντας νά βεβαιωθεῖ γιά τήν ὑπόσχεση τήν ὁποία τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός γιά τήν σωτηρία τοῦ λαοῦ του ἀπό τοὺς ποικίλους ἐχθρούς, ζήτησε ἕνα σημεῖο: «Ἐγώ, εἶπε, θά βάλω στό ἄλώνι ξηρό μαλλί (πόκον). Ἄν στό μαλλί πέσει δροσιά καί ἡ ὑπόλοιπη γῆ παραμένει στεγνή, θά εἶναι ἕνα μεγάλο σημεῖο γιά τήν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεώς Σου». Ὅταν τό πρῶτόν ὁ Γεδεών σήκωσε τό μαλλί, ἦταν τόσο βρεγμένο, ὥστε ἀπό τό νερό γέμισε μία λεκάνη ὕδατος. Ἐπιμένει, ὁμως, γιά δεύτερη φορά, δοκιμάζοντας τόν Θεό. Καί ὁ Θεός καί πάλι συγκαταβαίνει. Ζητᾶ, τώρα, τό μαλλί νά παραμείνει ξηρό, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα μέρη νά γεμίσουν ἀπό δροσιά καί σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός συγγραφεύς, «καί ἐγένετο ξηρασία ἐπὶ τόν πόκον μόνον, ἐπὶ δέ πᾶσαν τήν γῆν ἐγένετο δρόσος» (Κριτ. 6, 40).

Σ' αυτό τό περιστατικό οί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶδαν τήν προτύπωση τῆς Θεοτόκου. «Ἡ Παρθένος δέχθηκε τήν δρόσον τοῦ Οὐρανοῦ ἄνωθεν, δηλαδή τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἤσυχα καί ἀθόρυβα, χωρίς νά προξενήσει φθορά στήν παρθενία Της. Καί μέσα στήν ξηρασία τῆς ἀνθρωπότητος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καί τοῦ φλογισμοῦ τῆς πολυθείας καί τῆς εἰδωλολατρίας, ἔφερε στόν κόσμο ὄχι ἀπλῶς τήν οὐράνια βροχή, ἀλλά τόν Κύριο τῶν νεφελῶν», ὅπως θά πεῖ χαρακτηριστικά ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμαῆς.

Ἀπό τόν πόκο αὐτόν (τήν Παρθένο), ὑφάνθηκε τό ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Ἀδάμ, πού γυμνώθηκε μέ τήν παρακοή, καί τῶν ἀπογόνων του. Γι' αὐτό καί ὁ Προφητάναξ Δαβίδ θά γράψει: «καί καταβήσεται ὡς ὑετός ἐπί πόκον καί ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπί τήν γῆν» (Ψαλμ. 71, 72).

Αὐτήν τήν οὐράνια δροσιά, τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπολαμβάνουμε ὅλοι ὄσοι ζοῦμε τήν μυστηριακή καί πνευματική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ταυτόχρονα καί ἡ ζωή τῆς Παναγίας, ἀφοῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες σχετίζουν καί πολλές φορές ταυτίζουν τήν Θεοτόκο μέ τήν Ἐκκλησία. Στό πρόσωπο τῆς Παναγίας βλέπουν τήν Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἀναφέρει πῶς «Ἕμνοῦντες τήν ἀειπάρθενον Μαρίαν, δηλονότι τήν ἀγίαν Ἐκκλησίαν, καί τόν ταύτης Υἱόν καί νυμφίον καί ἄσπιλον». Ἡ Παναγία εἶναι ἡ ἔμψυχη καί ἀληθινή κιβωτός, «ἡ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι» καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία, κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ κεφαλή της εἶναι ὁ Χριστός (Ἐφεσ. 5, 23). Ἀφοῦ ἡ Θεοτόκος ἔδωσε τό σῶμα στόν Χριστό, γέννησε δηλαδή ὅλον τόν Χριστό, ἄρα ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ἔγραψε πῶς, «ἀποτελεῖ καινοδιαθηκική πανευαγγελία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος γεννώντας μας τόν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, κατ' οὐσίαν γέννησε τήν Ἐκκλησία καθώς ἔδωσε σῶμα στήν Ἐκκλησία. Ἔτσι ἡ Θεοτόκος εἶναι ταυτοχρόνως καί Ἐκκλησιοτόκος. Ἡ Θεομήτωρ εἶναι ταυτοχρόνως καί Ἐκκλησιομήτωρ».

Σέ πνευματικά ἄνυδρες ἐποχές, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ καύσωνας τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας, ἡ Θεοτόκος εἶναι ἐκείνη πού μᾶς χαρίζει τήν οὐράνια δρόσο καί μᾶς ὀδηγεῖ μέ τήν καθαρότητα τῆς πολιτείας της καί τήν ὑποποιό ταπείνωσή της, στήν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς χάριτος, πού εἶναι ὁ Χριστός. Σ' αὐτόν τόν πόκο τόν ἔνδροσο καταφεύγουμε καί ἐμεῖς, καί τήν παρακαλοῦμε νά ἀνοίξει τούς ἔσκοτισμένους μας ὀφθαλμούς, νά γίνει ἡ παραμυθία τῆς ψυχῆς μας, καθώς καί ἡ μετά τόν Θεόν ἐλπίδα μας καί προστασία μας.